

Forslag, ville Lønningerne i heldigste Tilfælde, det vil sige efter 10 Mars Ejendeste i Lønningssklassen, blive i de 5 Lønningssklasser henholdsvis 7,200 Kr., 6,200 Kr., 5,600 Kr., 4,600 Kr. og 4,000 Kr., medens de efter Loven af 1ste Juli 1870 ere henholdsvis 6,800 Kr., 5,800 Kr., 5,200 Kr., 4,200 Kr. og 3,600 Kr. Det er denne lille Forhøjelse, som Udvalgets Flertal tillader sig at anbefale, idet vi mene, at disse Lønninger af 7,200 Kr. for 1ste Lønningssklasse og 6,200 Kr. for 2den efter 10 Mars Ejendestid ikke kunne siges at være høje, ligesaa lidt som et Tillæg af 400 Kr. for de tre sidste Lønningssklasser synes at stille disse Embeder synderlig gunstig. En Omstændighed have vi ikke kunnet se bort fra, nemlig, at Godtgjørelsen for Kontorhold til disse Embeder er i Reglen saa knapt tilmaalt, at vedkommende Embedsmand, naar han ønsker sin Gjerning samvittighedsfuldt røgtet, ofte maa gjøre Grib i sin egenomme. Her bydes en lille Erstatning herfor. Jeg skal ikke her inlade mig paa en Debat om Utilstrækkeligheden af vore Embedslønninger i det Hele eller paa Nødvendigheden af at lette det økonomiske Tryk, som efter Udvalgets Flertals Formening uimodsigelig hviler paa vor Embedsstand; men Flertallet skal udtale som sin Overbevisning, at Opgaven maa være at stræbe hen til at stille Embedsmændene saaledes, at de vilkaar, der bydes dem, kunne sikre Statsjenssten en stadig Tilgang af de bedre Kræfter, og saaledes, at de kunne anvende al deres Flib og hele deres Tid paa deres Embedsgjerning. Naar man andensteds, og ogsaa Mindretallet i denne Sal, har negtet den lille tarvelige Forøgelse, hvorom Talen er, og som Grund dertil henvist til den paatænkte større Retsreform, som, hvis den overhovedet lader sig gjennemføre, dog altid, efter hvad den ærede Justitsminister ogsaa har udtalt, vil medtage en 5—6 Mar, tror Udvalgets Flertal i Ansørelsen af den Grund at spore en Ulyst til overhovedet ved Behandlingen af de forskjellige Lønningslove at komme ind paa Spørgsmaalet om en moderat og tilsvarende Forbedring af vore Lønningsforhold, og det maa vi meget beklage. Ved nu for de her omhandlede Lønningers Vedkommende at blive staaende ved Lønningsbestemmelserne i Loven af 1ste Juli 1870, vil man i Betsligheden i 1880 sige, at de Lønninger, som i det Væsentligste fastsattes i 1860, anser man endnu for tilsvarende, og dette synes vi ikke er billigt eller retfærdigt. Hvad angaar Opflyttelsen af de to Embeder som Byfoged- og By- og Raadstuefriver i Odense, og som Byfoged og By- og Raadstuefriver i Aarhus fra 2den til 1ste Klasse, forekommer Forbringeren derom os naturlig, jeg kunde snarere sige selvfølgelig, naar man overhovedet har Embederne klassificerede efter deres Omfang og Vigtighed. De to Byer have

i den senere Tid taget et saadant Opvoing, Befolkningen er vorøet i en saa forbausende Grad og Forretningerne dermed, at den her forlangte Forandring synes meget forklarlig og selvfølgelig, og man kan kun stude over, at den har fundet Modstand. Ved Forandringen ville de Mænd, hvem disse Embeder ere betroede, faae en aarlig Forøgelse i deres Indtægt af 1,000 Kr., men en saadan anse vi for et moderat Vederlag for det forsøgte Arbejde, som de forandrede Forhold have medført. Naar man nu endelig for at undlade at gjøre Noget i denne Henseende ogsaa har anført som Grund den forestaaende Indbøvelse af en ny Retsreform, mene vi ikke, at det er forsvareligt af denne Grund at udsætte at rette de Mangler, som vi maa erkjende ere tilfede, og som kunne lade sig afhjælpe uden nogen Ulempe og uden at foregribe Nogetsomhelst. — Jeg skal endnu kun bemærke, at Udvalget har havt sin Opmærksomhed henvendt paa den Lidsbestemmelse, som findes i Lovforslaget § 11, men har troet i alt Fald foreløbig at burde lade den blive staaende af Hensyn til det i Folkethingets Finantsudvalg hvilende Lovforslag om midlertidig Lønningsforbedring. Jeg skal foreløbig indstrænge mig hertil.

S. C. Hansen: Som Medlem af Udvalgets Mindretal skal jeg tillade mig at anbefale bets Indstilling om, at det foreliggende Lovforslag vedtages uforandret af det høje Thing. Mindretallet har, som udtalt i Betænkningen, ikke kunnet finde, at der for Diebliffet er nogen Forøgelse for at fastsætte en høiere Norm for Lønninger til de paagjældende Embedsmænd, end Lovgivningsmagten i 1870 fandt det passende at ansætte. Naar det ærede Flertal ansøger, at Lidsforholdene samt Forbringerne til og Ansvarer for de paagjældende Embedsmænd særlig tilfynde dertil, kan Mindretallet ikke indse, at det er Tilfældet, i alt Fald ikke i en saadan Grad, at man deraf skulde tage Anledning til at foretage nogen Forandring i det i det andet Thing Vedtagne. Hvad Lidsforholdene som Faktor med Hensyn til høiere Lønninger angaar, maa Mindretallet i Modsetning til Flertallet finde, at disse i det Mindste i flere Henseender vidne mod Flertallets Indstilling. Da i denne Samling det andet Thing foretog 1ste Behandling af Finantsloven, blev det fra flere Sider med stor Styrke gjort gjældende, at Ubsigterne for vort Samsunds økonomiske Stilling i flere Henseender ere temmelig mørke, og det blev fra en Side, hvis Ansuelser jeg er overbevist om finde megen Tilflutning i denne Sal, gjort gjældende, at det vilde være nødvendigt for os at opbyde al vor Styrke og Dygtighed for at overvinde den Konfurence og det økonomiske Tryk, hvorunder vi i Diebliffet